

Gibostad Tidende

Nr. 3.

Utkommer vilkårlig.

11. april 1931

Ansvarlig redaksjon.

Pris
25 øre.

I det vi herved utkommer for tredje gang, så vil vi ikke som de tidligere utgaver av oss, — plekt å det skal være den siste. Det er med Gibostad Tidende som med lykkelige fedre og mødre: Hver gang det kommer en ny utgave, så lover de dyrt og helligt at nu skal det være den siste.

Vi vil ikke lenger som de, forsvære at vi ikke senere skal begå nys utgaver. Det vil bero på forholdene, og især på vårt kjære lesende publikums trang — trang til virkelig godt aktoelt lesestoff. Og at denne trang stadig vil gjøre sig sterkere gjeldende det er vi fullt klar over. Vi er også opmæksom på den fare det inneholder rent åndelig sett, hvis det skulde bli lunge mellom hver utgave av oss. Vi tænker her på den skade vår kjære kollega »Lille-Nationen» nede på Finnes kunde utrette. Vi tar dog være så sikker på egne sene at vi føler oss sikker på publikums smak i så henseende.

Tidligere har vi tjent ungdomslaget og samletforeningen. Denne gang har vi overgitt oss til musikken. Og det er vårt ønske og håp at også publikum vil gjøre det samme. Musikken er verd all den støtte publikum kan gi den. Den har brakt oss mange hyggelige stunder og vil sikkert endnu bringe oss mange flere.

At Musikkforeningen her på Gibostad har en wor frem d forsi

sig, det føler vi oss forvisset om. Tenk bare på de store ekspedisjoner som er planlagt til Nord-polen og Ishavet til sommeren! Hvis disse kommer lykkelig til bakte, hvad vil ikke Musikkforeningen da kunne utrette? Det er derfor enhver plikt å være med å stå ring om Musikkforeningen, — så vi alle kan stå med hatten i hånden og være stolte og si

Vel blåst!

Gibostad Tidende kommer igjen, vi lar ingen søker i stikken, vi klapper, klappør og klasker, smøker, sverter og vasker, vi pirker, stikker og risper med starpeste pen og nu det gjæder musikken, vi lar som sagt tugen i stikken. Gibostad Tidend' er prikken.

Gibostad Tidende trekker alt frem vi sparer nok ei på kritikken. Kan hende det svir når vi stikker de svekaste punkter og kikker i krøker og kroker, bak kiste og lukkede lem.

Vårt valgspreg er: Alt for musikkén! vi lar den støtt ikke i stikken. Gibostad Tidend' er prikken.

Omkring Andréemannes siste reis.

Da Svenskundt passerte Gibostad.

Så har da vorlan, og især vår kjære kollega, bladet Tromsø oplevet en sensasjon, som så å er uten sidestykke. André-

ekspedisjonen, som for 33 år siden dro nordover for å forsøke å vinne polen, men som bukket under, er for et og ført tilbake til sine fæderland.

Omkring den d. svenske levinger av disse her blev ført fekt. Men de byldet på det hjerreligge. Det var et triumfbag av de sjønde.

Og så vi her på Gibostad var in etter fælig evne med og lyd det de hedenfare. Vår utmerkede Musikkforening spilte på kalen. Det var en gripende stand da Brønskundt med sagte fart såg forbi kalen og musikken spilte den svenske og den norske nasjonalang, mens mengden på kalen tans blottet sine hoder. Folk fra hele Gibostad og langveis fra var samlet, og selv Berg, som ellers pleier å holde sig på avstand når en båt nærmer sig kalen, stod til og forandring ytterst på kniepiisen. Han var blek, men det påstøst at det var av hovregelse.

Men tilbake til André. Overalt hvor Brønskundt på sin vei sydover var innom blev hollene hyldet, og kirkebyggene kimet. A propus kirkebyggene! Det skulde også ha været ringt med kirkebyggene her! — Departementet hadde gitt tillatelse til det, men Menighetrådet sa en stemmig NEE! Stakkars folk! De måtte da for en gangs skyld få lov til å vise, at de hadde noe å si! Men for en beslutning!!! Endog til og med når man vet at alle utgifter vedkommende ringingen skulde bli dekket av privatfolk. Og spørsmålet om ringinga bare vilde bli aktoelt såframt Brønskundt passerte om dagen. Man kunde fristes til å tro at Menighetrådet horte hjemme på — — — Finnes!

Og vi føler oss også sterkt fristet til å citere et kjendt liberalist (ordspøk), men vi skal allikevel ikke gjøre det. Å disse stakkars menighetstådslemmer få lov å leve i forveiningen om at de for engangs skyld har tatt en STOR beslutning.

Politi.

Vårt kjære bysarn, herr Martin Dørriken, populært kaldt Ma-Di, er ansatt som lensmann i Bardu.

Hjelpe bondpartiets hovedorgan i Troms er kan født 28. oktober, mens hvilket fratall hadde ikke de smarte journalister på Finnes kundt opprulle. For så folk som ikke kjenner Ma-Di skal være i vilrede og tro, at han kanskje er et spæbarn født i 1930, har vi åmestregt oss til det ytterste for å bringe hans alder på det rene.

Ved henvendelse til politiet på stedet erfarer vi, at han skal være født engang i forrige århundre, men nærmere opplysning herom kunde — eller vilde politiet ikke gi. Vi nå derfor overlate det til våre urede lesere å sette den alder på ham som de selv synes passer.

Det er nok ikke bare Midt-fylkets Avls som har beskjefligget sig med Ma-Di. Også Lensemansbetjeningbladet gir ham en heisende omtale og skildrer bl. a. de svære strabadser Ma-Di har i uvær om vinteren, når han med skinnhus nedfor ørene må ro rundt i småbåt og i Bardu.

Vi, som kjenner forholdene i Bardu andel, vil nok ikke forundre oss over at det må være strabadser å ro med småbåt deroppe — og vi gratulerer hardu-væringene med den nye

lesmann og føringsmann på kommunikasjonsens område.

Det er vårt ønske og håp, at bordsværingens vil holde den nye lesmann med toll-pinner.

Kommunen.

De styrende i Lenvik med mister Jo-Han-Lang-Nos i spissen har i en årrekke foresøkt å få Lenvik til et paradis. Dette er endnu ikke lykkedes tiltross for at departementet har søkt å hjelpe til så godt det har kunnet, og her i den anledning nedsett et administrasjonsstyre. Allikevel er vi endnu ikke kommet stort lengere enn for mange år siden, og vi må vel innrømme at det delvis er vår egen feil.

Tiltross for at herredstyre vedtok å innstille sine utbetalinger bar kommunen allikevel betalt lønn til lærerne, herredskassereren, ja selv til presten. Men vi kan ikke averge oss fri for skyld vi heller. Det er nok en og annen som endnu har betalt sin skatt. Slikt er jo meningsløst.

Men det mangler jo ikke på foresøk å få det bedre, skjønt like litet hjelper det. Vår kjære lesmann tok i sommer et skritt som man skulle tro vilde gi et godt resultat. Han samlet som bekjent alle herredets ordførere like fra den eldste tid, og under publikum og Musikkforeningens bistand foregikk massenrettelsen i kommunelokalitet, like for ømme på herredstyremedlemmerne. Nu hanger ordføreren og dimler mellom gulv og tak til strekk og advarsel. Men hvad hjelper det? Det er blitt værre og ikke bedre? Det er nok ikke bare ordføreren som må henge, — Det er forresten også andre fremgangsårer som se henryttet, antagelig for å søke å få en be-

PROLOG

til

Musikkforeningens fest

11te og 12te april 1931.

Festmarschens toner vi hørte nysst fra »strømmere, »trumpeter, »bass, »klarinettere. Det blinket i skinnende messing og »brettet! Et helt orchester! I et lar sig høst!

Men — én med et riktig fint øre straks endel mangler og føll vil finne de — vi håper med tiden å overvinne. Vi har ei fløite, vi har ei triangel og piccolo dertil en væsentlig mangel. »Bjørkenere har vi ikke betalt likeså »tambur, »bass og »alt. Derfor så spiller vi op ikveld til glede for dere og gagn for oss selv. La dere oss få de ti-erer smk; la de vokse sig store — bli mange kroner, stadig klarere blir våre toner. Strekker kronene til er vår mening den en musikk-paviljong å trylle frem. Valuts for pengene får I nokk, ut en gjestende har vi en diger flokk, Tomboles også — for den som vil prøve lykken — ja, lykke til!

Desuten kikker han innom den knekten som stiftet den uheldige Ivelandssekten. Et skuespill har vi, med masse fatt' i om en gjente, som alle gutta blir skutt' i. »Når kjærligheten brenn', så har jeg hørt sagt, at da må Gibostad Brandværen gå vupt. Et upolitisk, polisk bla', med hip til alle og hap til resten; det bar og vil nok alle ha, det blir det siste minne om festen. Vi rydder salen — og dansen går " til den lyse morgen — domast vi får, en staklet hvite til neste kveld, da skal der trekkes — og den som har hell kan hente gevinsten hos tekkingsmannen. Hermed: Velkommen alle sammen!

dring i stand. Sliedes har Com. O. Sævi anmeldt hele formannskapet til politiet, og han går nu formodentlig å venter på at formannskaps medlemmer skal bli løst sammen og puttet i skolekjelleren. — Men, myg, det ikke vilde vi bedre for d'horer formannskapsmedlemmer om de blir puttet i kjelleren på 100000-kroneravgift og fikk leve en stund på strakk og rustvan. Vi stiller ideen gratis til disposisjon. — — Som man ser mangler, det ikke på foresøk på, å straffe syndere og skremme dem

til bod og bedring. Men som sagt, like litet ser det ut til å hjelpe.

Efter vår mening er det nu kun en eneste utvei, en eneste redning, en eneste, som hvis han kom til makten vilde kunde gjøre Lenvik til et paradis. Peder Simonsen — vår egen Trotsky! Han har været i Russland! Han vet hvordan det skal være! Han har længe øvet sig i å sende resolusjoner til Stortinget! — Alle transaksjoner han stiller, all skatteinndrivelse ophever, all gjeld nedskrives til 0, alle renter slettes, alt arbeide ophever, kirker og skoler støttes, alle fastlønede avettes, alle hurtig-ruter anseer Fredheimsbukt, alt styre og stell overlates til ham, og staten bevilger oss kr. 4 millioner for hvert 30000 innbyggere pr. måned, og så reiser vi alle på ferie til Russland!

Bravo kamerat Peder! Du og ingen annen skal styre i Lenvik!

Musikkforeningens formann.

På Pinnes har trafikken blitt i den grad, at en littklær mann må stå i antallet.

Vann.

Vannspørsmålet serut til å bli byens vanskelige. Vannmangelen har i det siste vært i høy grad vanskelig, idet byens større vannveker av gammel vane streiket — sålva vannstrøk. Men vannet skal en ikke vanryrde, for det medfører at man ikke får vannkjenne sitt hår, og således må vannkjenne sitt legeme,

og likesom dette vil joeden bli vanbrukt. Kreaturene blir vanrøktet, der kan ikke i landes vannfarver og all skapningen vil derfor bli vanhelliget. Istot blir vannrett mere, for der bliringen vannlag mere, i disse må nyttes vannri alkohol, hvilket fører til vanedriking og vandalsisme; dette kan igjen medføre vannforbøt. Vannmangel i lengere

tid kan også føre med sig vannstrøkt, og når vannfølelsen blir rikkelig kan der opstå rene vannpantomiser. Det er derfor all opfordring for stedets befolkning til å slutte op om et stort vannreseruar og late vannet renne gjennem løpningen til en hver tid.

Even.

er ikke stort dårligere her på berget. Lørdag 23. mars holdt Gissend Styrelselag langrenn med skyting for herrer. Livjon hadde den imponerende lengde av hele 3 — tre km.

Hvora for vårt brave, vårt kraftige folk!

Fra dag til dag

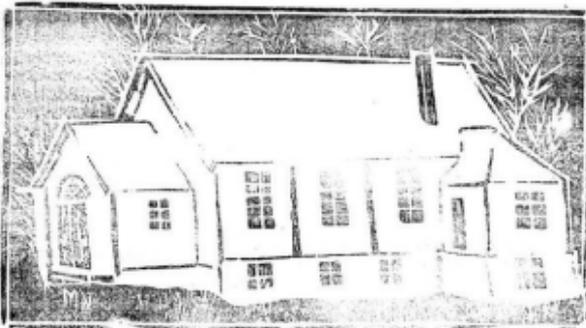
Gibstad Musikforening spilte i Kirken første juledag. Vi antar det som takk til Menighetsrådet for godt samarbeide ved hyfdesten av Andreå

Dagens tekst.

«Han tok våre sykdommer på sig».

Dr. Dedicheas Memoirer, 4 kvt. 8—22 v.)

En tiptop møllebygning i Strømmen, Rossford.

Fra Rossford meddeles til Gibstad Tidende:

Man har nu så længe for-gjæves ventet på Kraftforsynin-gens utbygning herbergt, at man et gåt til bygning av eget kraft- verk for bygden. Det fortelles

at selv overingeniøren er interes- sert i forstagedent tiltross for konkuransen med Kraftforsynin- gen.

Av andre større byggerker under opførelse kan nevnes en moderne bygdemølle i Strømmen,

av hvilken vi her bringer et bil- lode

Blandt konkurrentene i kjøp- mansbransjen er der nu opstådd enighet, efter den langvarige konflikt.

Brandeksperten.

Som vel de fleste vet blev der i Oslo like over nyttår holdt et brand, eller om vi hellere skal kalle det et ildeopstøttestekensens. Også Gibstad var representert på kursen, idet herr Johs. Irgens deltok.

Det er så meget gladelig at vi by følger så godt med i all utvikling, så vi ikke blir akter- settelt noen noen måte. Det er jo jo — tre år siden har var noen brand av betydning. Nu håper vi herr Irgens ikke forgjæves har deltat i kursen. Riktignok har vi ikke hittil sett noe vesentlig resultat fra hans side, men en

ting har vi imidlertid merket oss, nemlig at herr Irgens ikke lenger bruker fyrretikker, men benzinfyrtøt. Det skal, efter herr Irgens's egen uttalelse være meget mere praktisk.

Vi skylder å gjøre opmerksom på at de brandtekniske kundskaper herr Irgens har erhvervet sig, ikke bare krummer Gibstad, men hele Lovvik tilgode, som vi heri ser.

Sport.

For en tid siden holdtes i Tromsø langrenn for damer. Løypen var ca. 6 km. Men vi

Musikkforeningens beskyttende gudinne.

Gåter.

Hvilken person er lettest å sette håndjern på?

«Den som går blind med hendene fer- tige på seg».

«Hva er det som er det beste til å gjøre med hendene fer- tige på seg?»

«Hva er det beste til å gjøre med hendene fer- tige på seg?»

«Hva er det beste til å gjøre med hendene fer- tige på seg?»

«Hva er det beste til å gjøre med hendene fer- tige på seg?»

«Hva er det beste til å gjøre med hendene fer- tige på seg?»

«Hva er det beste til å gjøre med hendene fer- tige på seg?»

«Hva er det beste til å gjøre med hendene fer- tige på seg?»

Dirigenten (når der spilles Galt).

